

televize SWR, aby s ním (o jeho poustevničení) natočila dokument.

Jsem velmi vděčný za naše první setkání nové Evropské provincie

P. Wolfgang byl spolubratrem, který uměl naslouchat a který se aktivně zajímal o to, čím spolubratři žijí a čím žije schönstattská rodina. Jeho kontemplativní způsob života byl krásně doplněný o rovinu mezilidských vztahů, na kterých mu záleželo. Také dokázal nezištně sloužit starším spolubratrům.

Myslím si, že tyto dvě dimenze života P. Wolfganga jsou zároveň projevem synodality, které se nyní v církvi učíme. Naslouchat Bohu a rozjímat o jeho působení v našem konkrétním životě, a naslouchat druhým, sdílet s nimi život a objevovat Boha v těchto setkáních.

Schönstatt-Patres, které mělo tento synodální charakter. S odchodem P. Wolfganga do věčného Sionu mě napadlo, jestli Bůh nepotřeboval konkrétní semínko, které padne do půdy a zemře, aby mohl v Evropě vzejít nový život ...

Přeji nám všem, abychom měli odvahu prohlubovat náš každodenní vztah s Bohem v rozjímání o jeho působení v našich životech a zároveň dávali prostor vzájemnému naslouchání a sdílení života s druhými.

P. Jiří Landa

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

ÚNOR 2023 č. 54

Milá schönstattská rodino,

rád bych se s vámi podělil o konkrétní zkušenost z minulého měsíce, která se týká života našeho kněžského společenství Schönstatt-Patres ve střední Evropě. 26. ledna mě zastihla smutná a velmi překvapivá zpráva o náhlé smrti P. Wolfganga Maria Götze. Možná, že někteří z vás měli při návštěvě Schönstattu příležitost poznat našeho dlouholetého sionského poustevníka. Týden před jeho náhlým odchodem do věčného Sionu jsem s ním několikrát krátce hovořil během našeho prvního provinčního setkání nově založené evropské provincie. Vypadal, že je fit, nebyla na něm žádná známka únavy nebo nějakých zdravotních komplikací. Aktivně naslouchal spolubratrům a svou radostnou povahou, zdravým úsudkem i upřímným zájmem o každého jasně přispěl ke kvalitě našeho setkání. Zároveň se

intenzivně modlil za požehnání pro naše setkání.

Bůh si P. Wolfganga k sobě povolal v brzkých ranních hodinách v tichu jeho lesní poustevny „Nazaret“ na okraji hory Sion. Tam, kde ve věrnosti svému povolání strávil většinu kněžského života – v modlitbě a praktické práci. Během svého noviciátu v Schönstattu jsem tam za ním občas chodíval na duchovní rozhovor.

P. Wolfgang v sobě už od mládí nesl touhu žít kontemplativním životem. Během let na gymnáziu v Mainz poznal a zamiloval si Schönstatt. Při svém druhém setkání s P. Kentenichem v březnu 1968 hovořil o své silné touze po poustevnickém životě. P. Kentenich ho podpořil, aby šel za touhou svého srdce, ale naznačil mu, že to bude náročná cesta. Wolfgang se rozhodl vstoupit k Schönstatt-Patres. Po noviciátu, studiu, kaplanském praktiku a práci se

schönstattskou mužskou mládeží se v roce 1978 připojil ke skupině adoračních Patres, ale až o deset let později se mohl „přestěhovat“ do své poustevny Nazaret.

Přemýšlím, v čem nás může poustevnický život P. Wolfganga dnes inspirovat? Většina z nás přece žije úplně jiným způsobem života. Napadají mě dvě důležité dimenze jeho života:

1. P. Wolfgang byl mužem modlitby, mužem kontemplace. Každý den rozjímal s Bohem o znameních jeho lásky, o znameních jeho přítomnosti; každý den se učil Bohu naslouchat. V hluku a náročném rytmu všedního dne se nám často zdá těžké najít si vůbec chvíli na modlitbu. Pokud

ale nebudeme s každodenní věrností pěstovat vztah s Bohem, hrozí nám nebezpečí, že náš život bude plynout velmi povrchně a každý poryv větru, který se do nás opře, nás bude moc lehce sklátit.

Schönstattská spiritualita nás učí žít praktickou víru v Boží prozřetelnost. A učí nás prožívat náš všední den s Bohem, hledat Boha v tom, co denně prožíváme. Být poustevníky

uprostřed dnešního světa. Dobrou pomůckou pro rozvíjení tohoto způsobu každodenního spojení s Bohem v modlitbě je knížečka „Žít ve tvém světle. Cesty k meditativní modlitbě“ od P. Vinzenze Henkese. Ve 3. kapitole je citován P. Kentenich:

„Naši upřednostňovanou metodou rozjímání je: vychutnat, vyzkoušet a zkusit. Samo o sobě by to pro nás mělo být trvalým postojem, mělo by se to stát naším habitem (návykem): při každé sebemenší maličkosti vstupovat do srdce milosrdného, dobrého Boha, Boha Otce. Do té doby, než se nám to stane druhou přirozeností, cvičme se v tom, chodme do školy lásky modlitby, vnitřní modlitby. Ne tak, jako bychom byli vysazeni pouze na tento způsob rozjímání. Můžeme používat všechny ostatní metody rozjímání. Ale je-li to tak důležité, abychom do svého života uvedli Boha života, abychom se s Ním setkali a Jemu odpověděli, pak si myslím, že by na nějaký čas naším oblíbeným zaměstnáním při rozjímání měla být otázka: Kde jsem se včera setkal s Bohem?“

Nestrávené dojmy v nás vnitřně působí, způsobují vnitřní křeč. Duševní zranění, která nás trápí, musíme nechat vplynout do Božího životního rytmu.

Zakusit Boží dobrotu, také v kříži a utrpení. Nevzdám se, dokud i moje nejvnitřnější hnutí mysli a srdce nevyústí do vůle Boží.“

V této škole modlitby se učíme vystavovat to, co aktuálně prožíváme, světlu Boží lásky.

2. P. Edwin Germann a P. Josef Hälg, kurzovní spolubratři P. Wolfganga, zmínili při requiem další důležitou dimenzi jeho života: „Jeho bytí poustevníka nám bylo sympatické – on zůstal ‚normální‘, vždy dobře informován. Sice miloval, když mohl být sám, ale zároveň byl velmi rád, když mohl být s Bohem a lidmi. Byl otevřený pro to společné. Bylo krásné zažít ho jako poustevníka, který se rád sdílí. Byl poustevníkem živých vztahů, jak si to přál P. Kentenich.

To mohu potvrdit z vlastní zkušenosti. P. Wolfgang se velmi rád zúčastnil společných setkání se spolubratry. I jeho poustevna nebyla jen místem naprosto odděleným od okolního světa, ale také místem, kam za ním občas někdo přišel na duchovní rozhovor. A P. Wolfgang uměl autenticky a nadšeně hovořit o svém poustevnickém povolání. Dokonce i několik školních tříd navštívilo jeho poustevnu. Další velkou příležitostí k svědectví o poustevnickém životě měl P. Wolfgang před pár lety, když ho navštívila